

Letna plača 2 gold.
Društveniki dobivajo list
brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji, dijaki
in nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gld.

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: O čebelnem prezimovanju. — Kaj z medom začeti. — Zdravilo čebelnega pika. — Dopisi. — Torbica raznega blaga. — Naznanila.

O čebelnem prezimovanju.

Smo pač že mnogokrat govorili — znabiti kolikor toliko vsako leto, vendar ker je spet čas se približal, da je čebelarju treba svoje poglavitno poslo v čebelnjaku dobro opraviti, če hoče svoje naj ljubše panje (zakaj le take vsak čebelar odloči) pri življenju ohraniti, menda ne bo od več, če vnovič kake besede o prezimovanju spregovorimo.

Vsi učeniki umnega čebelarstva in pisatelji o čebelarstvu trdijo in — gotovo jim vsak čebelar rad verjame — da je dobro prezimovanje čebelnih panjev naj večje važnosti in kdor to poslo boljše in zanesljivše opravlja, tisti je tudi večji mojster — čebelar.

To delo pa, kakor se lahko samó po sebi razumi, ni povsod enako. Drugače mora za svoje čebele in njih prezimovanje skrbeti ruski čebelar, drugače francozki in laški, drugače spet nemški in slovenski. Zato tudi o prezimovanju do zadnje pičice vse povedati, katero naj bi bilo za vse kraje veljavno, je nemogoče. Le poglavitna vodila se dadó načrtati, obračati jih mora pa vsak čebelar po svoji razumnosti in skušnji na svoj čebelnjak; tedaj se ozirati na obnebje svojega kraja, na navadno hujši ali manjši mraz; na vlažnost ali suhoto zraka; na krajšo ali daljšo zimo; na tvarinsko kakost svojega panja, njegovo čebelnost i. t. d. komu je mogoče vse naštet!

Zato prav o kratkem rečemo: Vodila znajo prav kratka biti, in mala a razumnost čebelarja mora biti velika, da vé vodila vsem okoljšinam priliciti in primeriti.

Čebela je bila od začetka divja muha, kakor jih je še zdaj mnogo; a zdaj jo smemo po pravici prištevati domači živali. Ravno tako je gotovo, da je čebela došla iz toplojših dežel in krajev, kakor so naši, pa zdaj jo smemo tudi v tem oziru prištevati domači živali. Ta lastnost, da se je čebela vsakemu zraku in obnebju privadila, je pripomogla, da je čebela povsod, v toplih in mrzlih krajih doma. O poletnem času nima toraj čebelar nobene skrbi zarad toplote v čebelnem panju,

čebela si pomaga sama. Naj ima toraj o poletnem času čebelar svoje panje odete ali ne (ne trdimo sicer, da je to vse eno), si vendar vè čebela pomagati, da zato noben panj ne pogine. Drugače pa je po zimi. Tú smemo naravnost trditi, da čebela svoje prvotne narave ni slekla, če tudi se je pri nas vdomačila, ampak da tirja primerno toploto o zimskem času.

To bodi čebelarju tedaj prvo vodilo: Svojim čebelam preskrbeti primerne toplote za zimski čas.

Če dalje čebelno naravo opazujemo, vidimo, da čebela o zimskem času sicer počiva ter tudi v panju saj za nekaj časa vse delo opusti; vendar pa zato ne okrci in ne spi zimskega spanja, kakor n. pr. sršeni, ose in drugi zužeki brez vsega občutka. Če pa živi ter svojo gibčnost ohrani, potrebuje gotovo tudi živeža.

In to bodi čebelarju drugo vodilo: Preskrbeti svojim čebelam za zimski čas zadostne hrane.

Zimsko spanje čebel bi lahko pripodobili našemu nočnemu spanju vsakega dneva. Takrat si pač človek želi pokoja, in kdor ga nima, toži drugi dan, da je ves truden, da se mu delati ne ljubi in kar je enacega; vse zato, ker pokoja ni imel po noči.

Nekaj enacega je pri čebelah v zimskem spanju; le s tem razločkom, da vznemirovanje in nepokoj ima pri njih še hujše nasledke. Zato bodi tretje vodilo za čebelarja:

Skrbi svojim čebelam o zimskem času za potrebin pokoj.

Spregovorimo o vsakem vodilu nekaj besed.

1. Čebelam je treba o zimskem času prskerbeti primerne toplote. Panje povsod enako odevati se vé da ni treba. Ravnati se mora to po okoljšinah. Kjer zima ni prehuda, ali kdor prezimuje svoje panje v suhih kletih ali sicer v prostorih, kjer ne zmrzuje, temu jih ni treba veliko odevati, mogoče da tudi nič. Kdor ima topel čebelnjak in v zatišji, če je zraven še skrbel, da je močno panje za prezimovanje odločil, mu ne bodo kmalo zarad mraza odmrli. Vse drugače je, če ima čebelar slab čebelnjak, na prostem vsem vetrovom in viharjem izpostavljen. Tu pa je treba pač dobre odeje, če čebelar hoče, da mu panji ali ne bodo zmrznili, ali pa mnogo čez potrebo medú ne navžili in poslednjič znabiti zarad griže in drugih nezgod poginili.

Naj primerniši toplota za čebele po zimi je 10—11 stopinj R. Prav svetovati je čebelarjem, naj bi si vsaki, kateri ima kaj več panjev čez zimo, omislil toploplóm ter ga v čebelnjak obesil. Res je, da čebele preživijo tudi v malo nižji in v malo večji toploti čez zimo, a vendar vselej na lastno in čebelarjevo škodo.

Na potrebno toploto za prezimovanje naj čebelar že takrat ozir ima, kadar si nove panje omišlja ali jih sam izdeluje. Po Slovenskem je sem ter tje velika napaka, da se za panje pretanke dile jemljejo — včasih komaj po pol palca debele. Take deščice žebli še nove pri zbijanji razkolejo; o prvem poletji jih razžene toplota solnčna ali čebelna, vsaka žival jih naglo preluknja; kako toploto bo tak panj čebelam dajal ali obdržal? Naj jih potem še malo umen čebelar v roke dobí, potem se lahko vé, kako čebele v takih panjih prezimujejo in kako čebelarstvo pri njemu napreduje. Za panje se morajo dile jemati saj po palcu debele. Je tudi panj kak funt težji, kaj zato? Se že prenese, naj bi le vsako leto poln bil! Naj ložji in

tudi zaradi toplote naj boljši panj bi bil slamnat. V tako zvanih peharjih (po Nemškem še v navadi) čebele vedno naj varniše prezimujejo. Le napaka je, da se dajo tako težko za premakljivo satovje vravnati. Mislimo pa, da bi se dala tudi ta napaka odstraniti.

Da toplota ne uide, je treba žrelica pramašiti, pa ne popolno zamašiti, tudi s preluknjanim kositarjem ne zaperati, ker čebele se potem prav lahko zadušijo, kar se je že mnogokrat perpetilo. Vse razpoke naj se skrbno zamažejo. Čebele nam to poslo same kažejo, ker zlasti na jesen zalepljujejo prav skrbno vsako votlino, da le ni prevelika — da, tudi žrelica sem ter tje. Zarad enakega vzroka naj čebelar prazno satovje iz panja vzame ter nalašč za to narejeno skončnico (oknjice) do polnega satovja pomakne, da imajo čebele manj ko mogoče praznega prostora v panji. Za tako oknjice, ki je tudi čez leto potrebno, zlasti pri manjših rojih si naši čebelarji prav malo prizadenejo in le redko kdaj ga boš pri navadnih panjih naletel — dobrote in potrebo tega ne poznajo.

Pa, že vemo, da bode marsikteri ugovarjal: Čemu to? Vsega tega nisem počenjal, pa čebele imam še zdaj. Močen panj si sam zadosti toplote dela. Odgovarjamo: Že mogoče, da imaš čebele še zdaj; al dragi čebelar „čebele imeti“ je enako, kakor živino imeti. Imata jo navadno oba: umen in zanikrn kmetovalec; ali kak razloček med živino in živino, dobičkom tega in unega! Tako pri čebelah: Dobro je dobro, boljše je pa boljše! Da si čebeln in močen panj veliko sam pomaga, je res; al tudi je enako res, da vsaka žival potrebuje človeške pomoči za dober uspeh in napredek; le zanikrnež in nevednež ji ga odreče, se ve da — vselej v svojo škodo.

(Dalje prib.)

Kaj z medom začeti?

„Zdaj imamo pa drugo nadlogo, da blago (méd) nima nobene cene.“ Tako toži dopis s Krasa. Res, dasiravno sploh za čebelarstvo letos ni bilo posebno dobre letine, ampak le tú in tam, nimajo čebelarski pridelki nobene cene. Vosek že zdavnej ni imel tako nizke cene, kakor letos, tako tudi méd. Od kod neki to?

Vzroki so pač razni: bolj posebni in bolj splošnji. K bolj posebnim štejemo letosnjo dobro letino, kar hrano in živež za ljudi tiče. Kakor nima cene žito prnina, sadje i. t. d., tako tudi méd in vosek ne. Taki posebni vzroki bodo kmalo spet minuli ali se spremenili. Drugače pa je s splošnjimi; ti ovirajo čebelarstvo že zdavnej, in ne mara ga bodo oviralo še dolgo — več ali manj vedno. Naj le na nektare opomnimo.

Nekdaj v starodavnih časih je bil mēd ljudem zdravilo, jed in pijača: zdaj ni nobeno. Zarad zdravilne moči medú ni bila nobena hiša brez njega. Zdaj morajo biti za vsako boleznico in betežnost le ptuja zdravila s kakim slovečim imenom. Za razne rane ni boljšega zdravila kakor mēd; al zdaj morajo biti le obliži s ptuje donečim imenom, naj bi tudi družega ne bilo vmes, kakor roman, čebula in česen. Naj nas nikdo napačno ne razumi. Vse napreduie, gotovo tudi zdravilstvo in tega gotovo ne mislimo grajati; al gotovo pa je tudi, da kakor povsed, je tudi tú mnogo, kar zeló po vrtoglavnosti dahne. Le mi-limo na sto in sto vedno naznanjenih in hvalisanih nezmotljivih pomočkov (!) ki v vseh boleznih gotovo pomagajo. Res da — žepu prodajalca?

Pustimo take bedarije in vpotrebujemo v raznih boleznih naš zdravilni méd in marsikdaj nam bode pomagano za male krajcarje z domačim pridelkom, ki nam vrtoglavni pomočki v lepo pisanih in pozlačenih papirčekih le mnogo škodovajo na mošnji in na zdravji, méd pa čedalje bolj spodrivajo.

Enako je z jedili in pijačami. Nekdaj se je méd v mnogo jedilih vporabljal, ki se zdaj le sladkor ali druge reči. Méd je bil hrana otrokom in odraslim o mnogih prilikah. Kanaanska dežela je bila hvaljena, da se po nji „mleko in méd cedi“. Potnikom se je s kruhom in medom postreglo; za krepilno pijačo predstavljala „medena voda“ v mnogih podobah in izdelkih. Vse to je popolno nehale. Sladčic in sladkarij je pač brez števila, da nikoli toliko; mnogo njih strupeno nezdravih — méd se ne rabi več, kakor k večjemu za božično potico, za kar zado-
stuje 1/2 funta vsej družini. Še naj hujše pa je, kar se tiče pijač. Tú je po vsem svetu brezštevilih tovarn, kjer se noč in dan mesi, kuha in emari mnogobarvena tekočina, ktera, mogoče da se slastnemu okusu prileže, je vendar za želodec in zdravje pravi kvar in strup. — Tú bi se lahko pomagalo, ko bi se ljudstvo povrnilo k nekdanjemu priprostemu življenju. Pa — kaj!?

Je pa še mnogo vzrokov, ki se ne dajo več odstraniti, ker predrugačiti bi se mogle vse poljedelske in družinske razmere; kar pa ni mogoče. Tú sém štejejo vvaževanje sladkorne moke, izdelovanje sladkorja iz sladkorne pese; pokončanje nekdanjih prelepih gojzdov in zlasti železnice. Da so se gojzdi tako pokončali, je pač neumnost in lakomnost mnogo zakrivila; nekaj je pa tudi vzrok, da je obilniše rastoče ljudstvo in brojniše prebivalstvo več hrane, tedaj več njiv in polja potrebovalo. Od kar parniki morje in železnice suho zemljo če dalje bolj prepregajo, je tudi vsa daljava zginila in še tako daljne dežele so nam bližnje postale. To stori, da se vsako blago in pridelek naglo tje dopelja, kjer ga manjka. Rodovitnost pa iz sveta ne zgine; če kake reči ni tú, je pa drugod; zginila pa je nekdanja cena in vrednost pridelkov.

(Dalje prih.)

Zdravilo čebelnega pika.

Že sem ter tje smo kaj povedali o zdravilu čebelnega pika, posebno o trganju po udih (revmatizmu). Te dni je naznanovala Avgsburgarca, da je meseca aprila nek posestnik olarnice, ki je že mnogo tednov na postelji ležal, si dal sedem čebel nastaviti, da so ga pičile. Od tistega časa do zdaj je popolno zdrav in vesel.

Še očitniše potrjenje zdravilne moči čeb. pika je nek ozdravljen fantek v Rettenbachu na Bavarskem. Tamošnji krčmar Hirl je imel osem ali deset let starega fanta, ki je bil popolno mrtvouden, da niti stati ni mogel. Vsa zdravila, kar je kdo svetoval, so poskušali, pa zastonj. Nek zdravnik svetuje poskušnjo s čebelnim pikom. Vsi so z glavami zmajevali ter neverjetni Tomaži bili, pa poskusili so vendar. In glej! Že po prvih pikih se je otroku zboljšalo. Po večkratnem ponovljenju je fantek popolno ozdravil. Ne more le na lastnih nogah sam stati in hoditi, ampak tudi lahko okoli teka in dirja, kakor drugi zdravi otroci. Vse kaže, da bode zdravje stanovitno.

Prav nekaj enakega in temu podobnega smo čitali v nemškem listu, da nekje na Nemškem (imena se ne spominjamo več) je bilo dvanajst let staro deklé že več let sključeno ter ni bilo za nobeno delo. Po večkrat ponovljenem čebelnem

piku je toliko okrevalo, da zamore samo hoditi ter tudi kaj lahkega delati. Tudi o tem dekletu, pravi poročilo, da je čedalje krepkejše ter upajo, da se bode popolno ozdravilo.

Naj bi se tudi pri nas s tem poskušalo — saj boleznin in nadloge se povsod nahajajo — ter izid poskušnje razglasil.

Začnimo precej z domačim izgledom, ki, če tudi ni bil poskušnja o besednem pomenu, ampak bolj primerljaj, vendar potrjuje rečeno o zdravilni moči čebelnega pika.

Po Slovenskem obče znani prečastiti oče Benvenut so imeli pred nekaj leti zelo mrtvoudno roko, da je niso mogli višje, kakor do oprsja ne vzdigniti, ne kaj z njo delati. Razna zdravila niso pomagale nič, da so bili ze jako v skrbi zaradi nezgode. Po naključji iščejo enkrat nekaj v travi pri čebelnjaku r. gvardijana očeta Salvatorja, ko jih neka čebela z vso srditostjo piči. Ker je ravno svojo želo v žilico zasadila, se je kri kar scurkoma vlila, da so jo mogli s hladno zemljo vstavljati.

In glej čudo! Bilo je to ravno pred poludnem in ta kratek čas je zadostoval, da se je roka toliko zboljšala, da drugemu predloženih jedil ni bilo treba več rezati, ampak so to poslo sami opravljali. Od tistega časa do zdaj je roka vedno zdrava.

Res izvrstno poterjenje o zdravilni moči čebelnega pika. Zato ponavljamo, naj bi tudi drugi bolniki v enakih boleznih lahki pomoček poskušali. Če bi ravno ne pomagalo, tudi škodovalo ne bode — k večemu malo bolečinco za četertinko ure, ki je pa poskušnje že vredna.

More biti, da bi čebelni pik pomagal tudi o šenu. Skušenj o tem sicer nimamo, pa mogoče bi bilo. Da bi kdo škode ne trpel, naj se poskušnja vrši po nasvetu in nazočnosti pametnega zdravnika.

Dopisi.

Na Krasu o začetku oktobra. Hvala Bogu, vendar enkrat! Čebelarji smemo letos na Krasu prav zadovoljni biti. Žalostno je bilo za nas preteklo leto. Le malo panjev smo zamogli čez zimo pustiti: pa še teh nam ni le desetina, ali kakor Vi računite, šest odstotkov pomrlo, ampak tretjina, polovica, da, tudi čez dve tretjini. Na spomlad je bila paša srednja, sem ter tje dobra, pa rojev je bilo sploh le malo; saj jaz bi lahko soštel na prste ene roke čebelarje, ki so se z roji hvalili. Ali v ajdi so se nam panji tako odebelili, da po velikosti panja tehtajo po 50 do 70 funtov, znabiti kje še čez.

Kaj pak da imamo zdaj drugo nadlogo — dobro blago nima nobene cene. Po 14—15 kr. se plačuje funt, celo tudi smo slišali, po 13 kr.; pa kaj hočemo, je pač vselej tako, kadar je kake reči v obilnosti. Vendar saj smemo vsak panj po svoji volji za pleme odločiti ter se nam ni treba bati niti dolge, niti hude zime; se vé da, kar hrano tiče; za drugo Bog vé.

Prosimo, da nam v „Čebeli“, od časa do časa naznanujete ceno medú, ker tú jih je več, ki se jim smili dobro blago tako po nič dati ter čakajo, da bi se méd kaj podražil.

Naj Vam tudi naznanim, da se tú in tam vendar le nahajajo panji s premakljivim satovjem; kaj pak da velika večina čebelari še zmirom po starem. Menda

je bilo in bo ostalo pa tudi pri vsaki reči takó, da dobra reč le polagoma in počasno prodere; plevel in hudobija se pa pač le prenašlo razširjuje, ter se dá znabiti še težaj zatreti. Delajmo toraj in ne utrudimo se; če mi prevrata ne doživimo, ga bodo pa naši potomci ter nam saj nekteri hvaležni za naše prizadevanje.

Vešprinje na Koroškem 20. oktobra. V Silski dolini je bilo preteklo čebelno leto silno žalostno. Na spomlad smo imeli vedno hude vetrove, celo poletje pa je dežvalo. Čebelarji so imeli prav malo rojev; jaz od 17 panjev nobenega — vidim pa in spoznam, da je bilo ravno prav. Edino upanje smo stavili še na jesensko pašo v ajdovem cvetju. Al prijatelj, to nas veliko stane. Bližej paše nimamo, kakor v Celovski okolici; al z vožnjo in kar moramo plačevati za pašo in gospodarju, ki panje pod streho vzame, pridejo stroški gotovo po 1 glđ. na panj. Pa, kaj se hoče — sila kola lomi — naložili smo panjčice ter odrinili proti Celovcu.

Prvi tedin čebele niso dobile nič; drugi teden dobil je panj 7—8 funtov in tretji tedin zopet nič. Poslal sem jaz vseh 17 panjev v pašo s težo 220 funtov in nazaj so mi jih pripeljali 334 funtov težke, toraj dobička na medú 114 funtov. To znaša po 15 kr. ravno toliko, da so komaj stroški plačani. Domá so mi panje berž ropnice napadale ter žugale vničiti. Na misel mi pride, da sem slamnato štorijo, katero sem za zimo napravil, doli spustil ter so bili tako panji v temi. In glejte, pomagalo je. Domače čebele so že še pot našle vun in noter, ropnice si pa niso upale. Čez nekaj dni sem jim odperl in vidim, da pridno nosijo; nevem kje pašo dobivajo.

Drugo leto, če doživim, bom poskusil z mlekom in sladkorjem pitati; medú tako ne bo dobiti.

K temu dostavljamo, da imamo od mnogo krajev po Kranjskem enaka poročila. Kar pridelek v Ljubljanski okolici tiče, bodo bralci lahko spoznali, kakošenj je bil, če lastne izraze nekterih čebelarjev tu objavimo. „Že zdavnej ni bilo s čebelarstvom tako slabo kakor nos.“ „Letos imam s čebelarstvom več zgube, kakor dobička; z nakupovanjem mi lí se bo znabiti malo poravnalo.“ „Tri četrť panjev sem mogel podreti ter eni četrť dajati, da saj to ohranim in malo medú za veliko potrebo imam.“ I. t. d., i. t. d.

Res moramo reči, da letina je bila za čebelarje sploh bolj slaba, kakor dobra, le sem ter tje se je posrečilo, da so imeli srednjo letino, pa malo kje.

Ni bilo ravno toliko dežja, da bi zarad dežvanja ne bilo paše, ampak kadar je dež bil, je bil prav nepriličen. Prvi in drugi teden je bila obakrat huda ploha, ktera je cvetje tako sprala, da še le tretji dan so čebele nekoliko na ajdi dobile. Tretji teden je bila prve tri dni burja, ki je pri pozni ajdi medeni sok posušila in potem je čas cvetja in paše pretekel.

Kar roje tiče, je bilo v Ljubljanski okolici prav različno: nekteri jih niso imeli nič, nekteri preveč. Vskakó pa so bili prvi na boljšem, kakor drugi. Čebelni jalovci so vendar še nekaj nanesti, izrojenci in slabejši roji so bili pa silno lahki, da za pleme skoraj nobedin ni bil. Spet tehten dokaz, kako smo po Slovenskem sami sebi v luči, ki si navadno le mnogo rojev želimo ter se z njimi — s svojo nesrečo — še bahamo. Stokrat priporočán navk, da le močni panji čebelarju kaj dobička vržejo, se nam letos spet neovržljivo potrduje.

Torbica raznega blaga.

En čebelni sovražnik več, eden manj. Čuden naslov, si bode kdo hočemo ga tedaj takoj opravičiti.

Vedno so imeli čebelarji lastovko sovražnico svojih čebel ter mislili, da jim lastovka marsiktero čebelico vjame in odnese ter ali sama pozoblje, ali mladičem svojim daruje. Nek gosp. Verne pa piše v Eich. Bnztg., da so vsi čebelarji obrekovalci ter lastovko preneglo in krivično sodili. Njegov oče je enkrat opazoval, kako je lastovka čebelo za čebelo lovila ter svojim mladičem nosila. Oče mladiče polovi in umori ter jih prav po zdravniško raztelesi. In kaj najde? Z velikim kesom obžaluje svojo zmoto — ker najdel je v želoččkih le trote! S tega g. Verne sklepa, da lastovka ni čebelna sovražnica, jim tudi ni nevarna. Kdor hoče, naj mu verjame. Tedaj tú bi bil sovražnik čebel manj. Kaj pomaga, ko se je pa na drugi strani ravno toliki, ali še večí čebelni sovražnik oglasil. Glej list 9. t. 1.

Čuden svet! Nek angležki čebelar je letos izdal knjižico o čebelarstvu, v kateri med drugimi napakami pripoveduje, da „čebele o nedeljih rajši rojijo, kakor o delavnikih“. Dalje, da „je vidil panj, kjer je pet rodovin z maticami v enem panju vsaka za-se gospodarilo ter se dobro počutilo.“ In zadnjič, da matica angležkih čebel poje „pip, pip, pip“; nemških in ameriškanskih čebel pa „tüt, tüt, tüt“.

Prvo je neumna vraža; drugo za nekaj sežnjev prevelika nevednost, in tretje pa ni resnica. Vse troje se sicer sem ter tje po svetu najde, tedaj nič čudnega; al čudno je gotovo in nezapopadljivo, kako zamore človek, ki se menda med izobražene šteje ter pero v roke vzame in za razno občinstvu piše, kaj takega po svetu pošlati v letu 1878!!

Redko sicer, pa vendar ne nezaslišeno. Nek čebelar B. S. praša, zakaj so blizo Gorice letos čebele 10. septembra rojile? Navadno sicer to ni; do- stojnega odgovora Vam pa skoraj da ne moremo dati. Poznati bi mogli vse raz- mere panja, vremena, paše in — mogoče, da bi še pravega ne zadeli. To je pri- merljaj, kakoršnjih je pri čebelarstvu vedno mnogo. Včasih je paša in vreme po- sebno ugodno; včasih panj staro matico zgubi, nastavi več matičnih zibelk in prva ki izleze, začne peti in roji, zlasti če je panj čebeln in ima dosti hrane. Spet je včasih kriv črv, včasih gril (šurek), mnogokrat pomanjkanje hrane in kdó ve, kaj še vse.

Da pa ni tako prečudno in neverjetno, lahko sklenete z naslednjih primer- ljejev: Lansko leto je nek čebelar na Štajarskem blizo Gradca dobil roj 11. okto- bra, ki ni rojil zarad lakote, ampak je imel polno medú. Pred kakimi 4—5 let je bil tú v Ljubljani roj konec tedna po rožinkranski nedelji, tedaj v prvi tretjini meseca oktobra in še pred več leti (koliko pa, se ne spominjamo več), je dobil nek čebelar na Dolenjskem nenadoma roj na sv. Lukeža dan.

Toliko tedaj v pojasnenje; več ne vemo povedati.

Kot čudne primerljeje dostavimo še sledeče:

Nemški čebelar Kramer pripoveduje, da je nek čebelar v njegovem kraju roju pridejal sat z mlado zalego. Na tem satu je roj nastavil 35, reci in beri pet in trideset matičnih zibelk. Pisatelj jih je sam vidil in štel.

Za čebelne kupčevalce, ki mnogo matic potrebujejo, izvrsten pomoček!

Nekje na Nemškem je panj Kranjskih čebel rojil ter se na vejo vsedel, pa gospodar ga ni zapazil. Ko ga zagleda ter hoče ogreniti, najde, da je imel roj že tri blizo devet palcev dolge sate na vejo prilepljene, v katerih je bila stareja že pokrita zalega, jajčeca in méd.

Tedaj je mogel roj saj 8 dni viseti, da je mogel to dovršiti. Poročevalec dostavlja, da je v tistem času večkrat dežvalo in včasih prav močno. Res redka primerljeja; bodi si že prvi ali drugi!

Dovaževanje medú in voska po morju. Skozi Hamburg se je vpeljalo l. 1877 voska 2682 centov; prejšnje l. 1876 pa 3488 centov; nasprotí pa se je l. 1877 medú dopeljalo 2036 centov; l. 1876 pa 3170 centov; l. 1875 celó 4226 centov.

Cena je bila pri medú 40 mark (po 50 do 60 kr. a. v.) za stot ali cent; pri vosku pa 150 mark za stot.

Nekako toliko se vvaževa medú in voska po morju skozi Trst; nekaj tudi po suhem iz Ruskega, Bosne in drugih dežel.

Kako lepi denarci gredó iz Avstrije in Nemčije za méd in vosek čez morje v ptuje dežele! Kako lahko bi jih doma zaslužili ter prihranili, pa po lenobi jih pustimo na polji od leta do leta konec jemati brez vsega naj manjšega korista (odpadlo listje saj zemljo gnoji), pač pa zarad oplodovanja v veliko škodo poljedelstva in sadjereje!

Kaj pak: čeravno nikakor nočemo, kdo nam kaj more zato?

Naznanila.

Zarad posebnih tiskarnih razmer preteklega meseca, nismo mogli 9. lista za mesec september o pravem času izdati, zato pošljemo udom oba lista za september in oktober vkup.

Radostno naznanujemo, da letošnji 23. občni zbor čebelarjev v Greifswalde je enoglasno sklenil, da bode 24. občni zbor avstrijskih in nemških čebelarjev l. 1879 spet v Avstriji in sicer, v Pragi na Češkem. Pravo! Že lansko leto je bil v Pragi imeniten čeb. zbor, znabiti ne veliko manjši, kakor v Lincu, da si je bil le za Češko. Gotovo bo prihodnje leto še znamenitniši. Čebelarji, na noge!